

OR of OK?

De belangrijkste rechter voor Nederlandse beleggers, **HUUB WILLEMS**, neemt later dit jaar afscheid als voorzitter van de Ondernemingskamer van de Amsterdamse rechtbank, ook wel OK genoemd. In een interview met de Volkskrant zei Willems afgelopen dinsdag dat werknemers in Nederland veel meer te zeggen hebben dan de aandeelhouders. Zo had volgens hem de Ondernemingsraad (OR) van ABN Amro de splitsing en uitverkoop van de bank kunnen tegenhouden. De recente roep om de macht van aandeelhouders aan banden te leggen door de wet te veranderen is dan ook verre van noodzakelijk. Ook het betoog om beschermingswallen weer toe te staan zodat bedrijven al te kooplustige aandeelhouders van zich af kunnen houden, gaat Willems te ver.

De VEB weet als geen ander

dat het bestuur van een onderneming zich in de praktijk helemaal niet hoeft te schikken naar alle wensen van hun aandeelhouders. Menige door de VEB in stemming gebrachte motie op een aandeel-

houdersvergadering wordt aangenomen om vervolgens door het bestuur eenvoudig te worden genegeerd. Iets dergelijks had ABN Amro met de ideeën van TCI ook kunnen doen, stelt Willems. Gewoon op de agenda zetten, bespreken, hartelijk bedanken voor het constructief meedenken en vervolgens niks doen. Dan was ABN Amro nooit opgesplitst. Maar het is het bestuur geweest dat voor een andere route heeft gekozen. Tot genoegen van de aandeelhouders, die mede dankzij Willems en zijn OK 38,40 euro per aandeel ontvingen. En niet alleen de aandeelhouders werden hiervan rijk, man. ■

Kosten bergafwaarts

“Onacceptabel” noemde fondsvoorzitter McEvatt de Total Expense Ratio (TER), de kostprijs uitgedrukt in percentage van het belegde vermogen, van zijn eigen fonds. De onder bestuursvoorzitters zo populaire trend om de hand in eigen boezem te steken lijkt daarmee te zijn overgeslagen naar de beleggingsfondsmanagers.

In 2008 waren beleggers in het Himalayan Fund 3,49 procent van het gemiddelde fondsvermogen kwijt aan kosten. Reden genoeg voor de manager om de kostenstructuur van zijn fonds, dat investeert in beursgenoteerde aandelen op het Indiase subcontinent, stevig op de schop te nemen. Door de kosten voor het beheer van het fonds sterk terug te schroeven lijkt een TER van 2 procent of minder vanaf een fondsvermogen van 27 miljoen euro haalbaar. Daarmee heeft het eerste fonds uit de top 5 van duurste fondsen volgens het VEB-kostenonderzoek het licht gezien. Wie volgt? ■

Het meest veelzijdige stukje vlees

Jan Maarten Slagter
Directeur VEB

Hoeveel kansen om met een schone lei te beginnen verdient iemand in zijn leven? Het is een gewetensvraag en uw antwoord zegt veel over de manier waarop u in het leven staat. In bepaalde levensbeschouwingen, zoals de katholieke, volgt op werkelijk gemeend berouw altijd weer vergeving. Andere systemen, zoals de spelregels van het honkbal, werken volgens het “drie slagen en je bent uit”-principe.

Het zijn gedachten die opkomen bij lezing van de jongste avonturen van de kleurrijke ‘serieondernemer’ Paul Kuiken. Afgelopen woensdag stond Kuiken voor de Utrechtse strafrechter vanwege zijn rol bij het faillissement van televisieproductiebedrijf FAN Media. De curator van FAN oordeelde dat Kuiken als feitelijk bestuurder van het bedrijf zijn taken “kennelijk onbehoorlijk” had vervuld, onder meer op grond van het vermoeden dat hij kort voor het bankroet waardevolle tegoeden aan de boedel had onttrokken.

De kwestie, waar de rechter dus nog over moet oordelen, volgt op twee recente veroordelingen: een boete in 2008 van 30.000 euro wegens fraude bij de aanvraag van een vergunning voor de aanleg van een zwembad en een boete in 2007 van 14.000 euro wegens betrokkenheid bij misbruik van voorwetenschap (hier loopt nog een cassatieberoep over).

Dit cv tekent de veerkracht en veelzijdigheid van Kuiken, die ooit wegens een vechtpartij van de lts werd gestuurd. Die eigenschappen zal hij nog volop nodig hebben in de wanbeleidprocedure die de VEB voert inzake Landis, het voormalige beursfonds waarmee Kuiken zijn naar verluidt nog steeds aanzienlijke fortuin heeft gemaakt.

Landis begon begin jaren negentig als computerdistributeur, ‘dozenschuilver’, maar bestuursvoorzitter Kuiken wilde meer: “Europees marktleider op het gebied van internet- en telecomtechnologie.” Het bedrijf ging in 1998 naar de beurs, waarbij Kuiken tientallen miljoenen opstreek, en zette zich vervolgens op een agressief groeipad. In amper drie jaar tijd werden meer dan tien overnames gedaan. Detron was met een overnamesom van 267 miljoen euro de grootste transactie. Landis betaalde doorgaans met eigen aandelen en nam vooral verlieslatende bedrijven over met een zwakkere balans dan Landis zelf.

Dat dit de weg is naar de afgrond zagen Kuiken c.s. niet. “Uit niets blijkt dat de leiding van Landis zich van deze wetmatigheid in het door haar gekozen beleid bewust is geweest”, in de woorden van de onderzoekers van de Ondernemingskamer Traas en Van den Blink.

Interessant element hierbij is dat Landis’ financieel directeur Bus bij het bepalen van de financieringsbehoefte de ‘gulden balansregel’ hanteerde. De onderzoekers leggen fijntjes uit dat dit een methode is die “haar hoogtijdagen beleefde zo’n 75 à 100 jaar geleden in het Duitsland van vóór de Tweede Wereldoorlog”. Over Nieuwe Economie gesproken.

Kuiken c.s. hebben volgens het onderzoeksrapport bij Landis een schoolvoorbeeld van incompetent en megalomaan mismanagement laten zien. Uit de recente jurisprudentie blijkt dat dit niet heeft geleid tot drastische gedragsverandering. Hoeveel kansen geeft u hem nog? ■